

Adam Linsenbarth

Urodził się 30 listopada 1931 r. w Starogardzie Gdańskim. Jest synem Witolda – oficera zawodowego, rotmistrza i Stefanii z domu Prusinkiewicz. Od maja 1944 jako członek Szarych Szeregów uczestniczył w Ruchu Oporu. Po maturze, w roku 1949, podjął pracę w Biurze Terenowym Poznańskiego Oddziału PPM we Wrocławiu (zaczynał jako starszy pomiarowy, kończył jako kierownik zespołu pomiarowego).

Dwa lata później rozpoczął studia na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej. W roku 1956 został magistrem inżynierem geodetą o specjalności fotogrametria i podjął pracę w Państwowym Przedsiębiorstwie Fotogrametrii w Warszawie (tu awansował od inspektora do kierownika Działu Głównego Technologa). W latach 1957-61 pracował dodatkowo w katedrze fotogrametrii PW jako starszy asystent. W 1968 r. uzyskał tytuł doktora nauk technicznych.

W latach 1973-76 i 1981-87 pracował jako ekspert ds. fotogrametrii w Libii. W czasie 5-letniej przerwy między wyjazdami podjął pracę w Instytucie Geodezji i Kartografii, dokąd wrócił po zakończeniu kontraktów zagranicznych. W 1991 r. wygrał konkurs na stanowisko dyrektora IGiK i pełni tę funkcję do dzisiaj. W 1996 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego (rozprawa dotyczyła badania pustyni metodami teledetekcji). Jego zainteresowania zawodowe i dorobek naukowy dotyczą m.in. problemów fotogrametrii topograficznej, numerycznej i cyfrowej, nietopograficznych zastosowań fotogrametrii oraz teledetekcyjnego badania pustyni. W latach 1998-2001 kierował dużym zamówionym projektem badawczym „Koncepcja Systemu Informacji Przestrzennej w Polsce”. Dorobek piśmienniczy Jubilata składa się z ponad 200 pozycji opublikowanych w kraju i za granicą, zaś dydaktyczny to dziesiątki szkoleń, wykładów i referatów. Był założycielem Polskiego Towarzystwa Fotogrametrycznego, jest członkiem Stowarzyszenia Geodetów Polskich, należy do Komitetu Badań Kosmicznych i Satelitarnych PAN, Komitetu Geodezji PAN, od lat uczestniczy w działalności Międzynarodowego Towarzystwa Fotogrametrii i Teledetekcji (ISPRS). W tych i innych organizacjach wielokrotnie wybierany był do pełnienia różnych funkcji. Jest laureatem licznych nagród i odznaczeń.

Żonaty z Barbarą z domu Molga, ma dwie córki, siedmioro wnucząt i prawnuka. Przymioty jego osobowości połączone z kompetencjami merytorycznymi zjednały mu liczne grono przyjaciół w kraju i za granicą.

opr. na podstawie referatu prof. Bogdana Neyu opublikowanego w „Pracach IGiK”, t. XLVIII, z. 104, 2001

Życie zaczyna się po

Prof. Adam Linsenbarth (na pierwszym planie) z żoną Barbarą i wnukiem Piotrem

Pod koniec roku byliśmy świadkami dwóch niezwykłych jubileuszy. 10 grudnia 70-lecie świętował Adam Linsenbarth, a 12 – Janusz Śledziński. Jest między Jubilatami wiele podobieństw, a więc nie tylko wiek i wykształcenie, ale również życie poświęcone wyjątkowej pracy – czasem nawet kosztem rodziny, ogromny dorobek naukowy i popularyzatorski, aktywna działalność na polu międzynarodowym oraz nietuzinkowa osobowość. I jeszcze jedno – możliwość i chęć dalszego działania na rzecz geodezji. Całe szczęście, że prawdziwe życie zaczyna się po siedemdziesiątce.

Prof. Adam Linsenbarth odbiera gratulacje z rąk prof. Andrzeja Makowskiego

Od lewej: Płk dr Eugeniusz Sobczyński, dr Kazimierz Bujakowski, Andrzej Kosiński (z Ministerstwa Infrastruktury), prof. Felicjan Piątkowski, prof. Henryk Leśniok, główny geodeta kraju Jerzy Albin i prof. Marek Bryx, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury

siedemdziesiątce

Prof. Janusz Śledziński pokazuje upominki urodzinowe: historyczne urządzenie do pomiaru czasu od Akademii Marynarki Wojennej w Gdyni oraz Atlas RP od Głównego Geodety Kraju

Prof. Kazimierz Czarnecki prezentuje dokonania prof. Śledzińskiego

Od lewej: prof. Stanisław Pachuta, kmr Wacław Morgaś, płk dr Ryszard Sołoucha, płk prof. Ireneusz Winnicki, kmr ppor. dr Tadeusz Dąbrowski, prof. Janusz Martusewicz

Tekst i zdjęcia Katarzyna Pakuła-Kwiecińska

Janusz Śledziński

Urodził się 29 lipca 1931 r. w Bobowej. Do wojny mieszkał w Ostrołęce, gdzie matka była nauczycielką, a ojciec urzędnikiem w sądzie grodzkim. Studia inżynierskie na Wydziale Geodezji i Kartografii ukończył w roku 1953, zaś magisterskie dwa lata później. Pracę na Politechnice, w Katedrze Geodezji Wyższej, rozpoczął 1 października 1954 r. Od tego czasu wierny swej uczelni pracował na stanowiskach: asystenta, starszego asystenta, adiunkta, docenta, a przez ostatnie 18 lat – prof. nadzwyczajnego (tytuł profesora otrzymał w 1983 r.). W latach 70. i 80. był zastępcą dyrektora Instytutu Geodezji Wyższej i Astronomii Geodezyjnej, zaś od roku 1986 – dyrektorem. Rozwinął szeroką współpracę Instytutu z placówkami naukowymi w kraju i za granicą.

W czasie pierwszych 10 lat pracy zainteresowania Jubilata skupiały się na geodezji wyższej geometrycznej i grawimetrii geodezyjnej, a rozprawa doktorska zatytułowana była „Problem przenoszenia współrzędnych geodezyjnych na dalekie odległości”. W końcu lat 60. zainteresowania jego zwróciły się w stronę nowo powstającej dyscypliny – geodezji satelitarnej. Pierwszą próbą kompleksowego ujęcia zastosowań pomiarów sztucznych satelitów Ziemi do celów geodezyjnych i geodynamicznych było opracowanie „Geodezja satelitarna” wydane w roku 1971 i będące także rozprawą habilitacyjną Jubilata. W latach 70. kierował zakładaniem Krajowej Sieci Dopplerowskiej w Polsce. W latach 1976-79 pracował w Afganistanie, pełniąc funkcję eksperta ONZ ds. geodezji. Po powrocie do kraju wykorzystywał swoje doświadczenia w działalności związanej z eksportem geodezji, m.in. kierował zespołem zakładającym sieci dopplerowskie w Etiopii i Korei, prowadził szkolenia i wykłady w Libii, Algierii i na Wybrzeżu Kości Słoniowej.

W roku 1990 IGWiAG zakupił pierwszą w Polsce parę odbiorników GPS. W ciągu kilku następnych lat zespół satelitarny Instytutu pod kierunkiem prof. Śledzińskiego wykonał ok. 70 projektów związanych z techniką GPS. Obecnie IGWiAG uczestniczy w takich programach badawczych, jak permanentne obserwacje GPS w ramach IGS, projekt CEI CERGOP, EXTENDED SAGET czy Baltic Sea Level.

W grudniu 1994 r. profesor został wybrany na przewodniczącego i koordynatora CEI Sekcji C. Jednak nade wszystko zaangażowany jest w dydaktykę, a wykłady z geodezji satelitarnej są jego pasją.

opr. na podstawie „Reports on Geodesy” nr 1/2001